

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1094/2023
16.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Тајјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Андреја Миљешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бачкој Паланци К-230/20 од 06.12.2022. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 23/23 од 04.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Андреја Миљешића, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Бачкој Паланци К-230/20 од 06.12.2022. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 23/23 од 04.08.2023. године, тако што Врховни суд, на основу одредбе члана 422. тачка 2) Законика о кривичном поступку, према окривљеном АА

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

да је дана 30. новембра 2019. године, око 00,55 часова у ..., Трг ..., у угоститељском објекту „...“, способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење, напао службена лица МУП ПС ... у вршењу службене дужности и то оштећеног ББ и оштећеног ВВ, тако што је када су полицијски службеници ПС ..., оштећени ББ, оштећени ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ ушли у наведени објекат ради вршења контроле, започео са нарушавањем јавног реда и мира, те је полицијски службеник ГГ затражио личну карту ради провере идентитета окривљеног, да би окривљени личну карту дао на увид, али је и даље наставио да ремети јавни ред и мир, те му је оштећени ББ издао усмено наређење да изађе ван локала, што је АА одбио, да би након што је ББ пришао и ухватио га за руку како би га извео из локала одгурнуо рукама ББ од себе тако да је исти посрнуо назад, а оштећеног ВВ, који је пружао помоћ оштећеном ББ, огребао ноктима по врату, услед чега је оштећени ВВ задобио лаку телесну повреду у виду три линеарне паралелне огреботине дужине 7-8 цм, при чему је био свестан забрањености свог дела,

- чиме би извршио кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци К-230/20 од 06.12.2022. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 4 месеца и затим је окривљеном изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у јединственом трајању од 6 месеци и одређено је да се иста неће извршити ако окривљени за време проверавања од 1 (једне) године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка укупан износ од 24.701,00 динар и на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од два месеца по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 23/23 од 04.08.2023. године одбијена је жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Бачкој Паланци К-230/20 од 06.12.2022. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Андреј Миљешић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од одговорности или да укине у целости побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

По налажењу Врховног суда основано бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је доношењем побијане правноснажне пресуде, којом је окривљени оглашен кривим због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу

службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, на штету окривљеног повређено начело „ne bis in idem“, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. Наиме, по ставу браниоца окривљеног, у конкретном случају се ради о правноснажно пресуђеној ствари сходно одредбама члана 4. став 1. ЗКП, члана 34. став 4. Устава Републике Србије и члана 4. став 1. Протокола број 7 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, обзиром да је поводом истог животног догађаја и због истих радњи окривљеног претходно вођен прекршајни поступак против окривљеног у коме је он осуђен због учињеног прекршаја, при чему чињенични опис предметних кривичних дела у изреци побијане правноснажне пресуде одговара чињеничном опису прекршаја описаном у правноснажној прекршајној пресуди, па су стога нижестепени судови били дужни да према окривљеном одбију оптужбу за предметна кривична дела.

Наиме, из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Прекршајног суда у Бачкој Паланци, Одељење у Бачу 1-4ПР.2065/19 од 25.12.2019. године окривљени АА оглашен одговорним због извршења прекршаја из члана 8. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 (двадесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће на основу члана 315. Закона о прекршајима посебним решењем одлучити о начину извршења неплаћене новчане казне.

Према чињеничном опису наведеног прекршаја, окривљени АА је дана 30.11.2019. године, око 00,55 часова у ..., у улици ..., у угоститељском објекту „...“, на јавном месту, реметио јавни ред и мир, у алкохолисаном стању, јер је имао 1,36 мг/мл алкохола у организму, тако што је гласно казао полицијским службеницима: „Шта ви овде радите“, а полицијском службенику ГГ којем је дао личну карту на увид, казао: „Шта тражите од мене личну карту, шта ви овде радите“ и касније у Полицијској станици ЕЕ на питање како је и има ли повреда казао: „Шта мислиш како сам“ и таквим дрским и непристојним понашањем починио прекршај из члана 8. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Побијаном пресудом Основног суда у Бачкој Паланци К-230/20 од 06.12.2022. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. ЗЈРМ и кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за која дела му је изречена условна осуда, а како је то ближе означено у изреци пресуде. Наведена пресуда је постала правноснажна дана 04.08.2023. године када је потврђена пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 23/23.

Из чињеничног описа радњи кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. ЗЈРМ и кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, због којих је окривљени АА побијаном правноснажном пресудом оглашен кривим, произилази да чињенични опис предметних кривичних дела одговара чињеничном опису прекршаја из члана 8. став 1. Закона о јавном реду и миру,

описаном у правноснажној пресуди Прекршајног суда у Бачкој Паланци, Одељење у Бачу 1-4ПР.2065/19 од 25.12.2019. године. Ово, имајући у виду да се догађај описан у тој пресуди и догађај описан у побијаној правноснажној пресуди односи на истог окривљеног, те да се догађај догодио истог дана - 30.11.2019. године, око 00,55 часова, у истом месту - у угоститељском објекту „...“ у ..., Трг ..., при чему се догађај односи на суштински битно исте радње окривљеног АА, а које радње су описане и у изреци побијане правноснажне пресуде и у изреци правноснажне пресуде Прекршајног суда у Бачкој Паланци, Одељење у Бачу1-4ПР.2065/19 од 25.12.2019. године.

Дакле, чињенице које су обухваћене изреком прекршајне пресуде, у суштини су битно исте, у односу на чињенице које су обухваћене изреком правноснажне пресуде у кривичном поступку у којем је окривљени АА оглашен кривим, а након што је прекршајна пресуда којом је окривљени АА оглашен одговорним за прекршај из члана 8. став 1. ЗЈРМ постала правноснажна.

Стога, како се чињенични опис напред наведеног прекршаја односи на истог окривљеног, на исти животни догађај који се десио у исто време, на истом месту и са битно истоветним инкриминисаним радњама окривљеног које су нераскидиво повезане, то је, по оцени Врховног суда, у конкретном случају побијаним пресудама на штету окривљеног учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, односно повређено је начело „ne bis in idem“, а на шта се основано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

При томе, околност да у чињеничном опису прекршаја из члана 8. став 1. ЗЈРМ нису конкретизована имена оштећених лица и није садржан опис лаке телесне повреде коју је критичном приликом задобио оштећени ВВ, а што је описано у изреци побијане правноснажне пресуде, по оцени Врховног суда, у конкретном случају догађај у целини не чини суштински другачијим, па стога и не утиче на оцену суда да се ради о пресуђеној ствари, обзиром да наношење телесних повреда није битан елемент прекршаја, а да чињенице у оба поступка вођена према окривљеном АА чине просторно, временско и садржајно нераскидиво јединство, а због чега је садржајно и циљно јединство радњи окривљеног у овом конкретном случају оцењено као исто дело.

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП прописана је забрана поновног суђења у истој ствари, односно забрана гоњења лица за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Поред тога, правна сигурност у казненом праву гарантована је и Уставом Републике Србије који у члану 34. став 4. прописује да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку, а којим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Такође, и одредба члана 4. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописује да се никоме не сме поново

судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Из наведених одредби јасно произилази да је забрањено кривично гоњење или суђење за кажњиво дело, уколико оно произилази из истих чињеница или чињеница које су у битном исте, а које су предмет дела које је већ правноснажно пресуђено.

Коначно, Европски суд за људска права је кроз одлуку Великог већа у предмету *Zolotukhin v. Russia* од 10.02.2009.године (број представке 14939/03) дефинитивно стао на становиште да су чињенице једини критеријум за оцену истовестности дела и да је метод примене чињеница као критеријума, у односу на метод правне квалификације, сигурнији за појединца, а и у пресудама *Марести против Хрватске* од 25.06.2009.године (број представке 55759/07), те *Муслија против Босне и Херцеговине* од 14.01.2014.године (број представке 32042/11), је примењиван чињенично утемељени приступ за разлику од приступа утемељеног на идентитету правних квалификација дела или идентитету заштићених добара.

Имајући у виду цитиране законске, уставне и конвенцијске одредбе, као и утврђене критеријуме и установљену праксу Европског суда за људска права, те чињеницу да радње окривљеног АА описане у изреци правноснажне прекршајне пресуде Прекршајног суда у Бачкој Паланци, Одељење у Бачу ПР.2065/19 од 25.12.2019. године којом је окривљени оглашен одговорним за прекршај из члана 8. став 1. ЗЈРМ и радње због којих је он каснијом побијаном правноснажном пресудом оглашен кривим, представљају у бити чињенично један исти догађај, то је Врховни суд нашао да се у конкретном случају очигледно ради о правноснажно пресуђеној ствари која трајно искључује кривично гоњење окривљеног за кривично дело, те да су нижестепени судови били дужни да, правилном применом закона, према окривљеном на основу члана 422. тачка 2) ЗКП одбију оптужбу за кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. ЗЈРМ и кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ. Како првостепени и другостепени суд, супротно забрани гоњења и кажњавања за исто дело, то нису учинили, то је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, односно повреда начела „*ne bis in idem*“ прописана чланом 4. ЗКП.

Како против истог учиниоца за исто кривично дело није могуће водити два кривична поступка, односно друге поступке за кажњива дела, то је Врховни суд усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, те отклонио наведену повреду закона преиначењем правноснажних пресуда Основног суда у Бачкој Паланци К-230/20 од 06.12.2022. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 23/23 од 04.08.2023. године, тако што је према окривљеном АА на основу члана 422. тачка 2) ЗКП одбио оптужбу за кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. ЗЈРМ и кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за која је оптужен и правноснажно оглашен кривим, јер се у конкретном случају ради о ствари која је већ правноснажно пресуђена, те се сходно овој одлуци није упуштао у разматрање осталих навода у захтеву браниоца окривљеног.

На основу члана 265. став 1. ЗКП Врховни суд је одлучио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.